

IN MEMORIAM HELENA ELIZABETH SOMSEN - MEIJER

6 november 1905 - 25 december 2000

door Gree van Daatselaar-Somsen [53]

Op onze wereldwijde Somsen Reünie was Lenie Somsen - Meijer [141] het oudste aanwezige familielid. Daarom werd zij geëerd met een extra woord van welkom. Zij kreeg een prachtig boeket bloemen.

Stralend en kwiek - ze was toen 92 jaar - kwam ze door het middenpad van de feestzaal aanlopen. En haar mooie gezicht, dat ik van vroeger zo goed kende, was vrijwel hetzelfde gebleven. Gracieus nam zij de bloemen in ontvangst. *(Zie foto onderaan, met l-r: Dick Somsen [130] en Theo Somsen [227])*

Na een kort ziekbed stierf ze in het ziekenhuis op Eerste Kerstdag 2000.

"Ik hoop toch zo, dat ik het kerstfeest in de hemel mag vieren".

In haar geboorteplaats Bolnes leerde Lenie haar man, Gerrit Jan Somsen [124], kennen. Daar was Lenie goed bevriend met het grote Somsen-onderwijzersgezin. Gerrit kwam dikwijls bij zijn familie logeren. En zo is 't gekomen...

Ze zijn getrouwd in 1930. Lenie's inzet in de manufacturenzaak in Zelhem was groot. Het waren moeilijke jaren in die crisistijd, een echte strijd om het bestaan.

In de oorlogsjaren moest de zaak gesloten worden. Er wás niets meer te verkopen. Gerrit ging werken op het distributiekantoor.

In 1944 werd hij door de Duitsers als gijzelaar gevangen genomen met andere Zelhemmers. Een satanische dwangmaatregel, omdat de bezetters niet genoeg vrijwilligers voor graafwerk uit Zelhem kregen. Een ultimatum werd gesteld. Met de dood voor ogen stond Gerrit op een fusilladeplaats in Zevenaar. De eerste dode viel! Plots kwam het bericht dat het aantal aanmeldingen voldoende was...

Lenie wist een vergunning te bemachtigen om

Gerrit twee maal in de week te bezoeken. Op de fiets van Zelhem naar Zevenaar met in haar fietstassen zelfgebakken pannenkoeken en schone kleren.

In december 1944 kwam Gerrit vrij, maar hij is nadien nooit meer dezelfde geworden. Hij stierf juli 1951.

Na de oorlog werd het gebombardeerde en uitgebrande pand aan de Smidstraat weer opgebouwd. Lenie gaf de manufacturenzaak nieuwe impulsen. Ze deed zelf de inkoop, op de fiets toen nog. Totdat haar zonen volwassen waren.

In 1974 verhuisde zij naar een seniorenwoning. Eindelijk minder zorgen.

Haar langdurige en intense belangstelling voor het land en volk van Israël kwam voort uit haar geloof. Het land en volk van Jezus, immers.

Ze reisde verscheidene malen naar Israël en daar logeerde zij in een kibboets. Terug in Zelhem zette zij handwerkgroepen op. De opbrengsten van de werkstukken gingen naar kibboetsen in Israël.

Tot op het laatst van haar leven volgde zij de berichtgeving over het vredesproces in het Midden-Oosten met aandacht.

In maart 1992 had Lenie meer mantelzorg nodig, ze kwam in het bejaardencentrum 'De Zonnekamp' te wonen.

Ze was een vrouw met brede belangstelling, met name ook voor haar kinderen en kleinkinderen en voor allen die om haar heen stonden.

Op de reünie in 1997 hebben we samen een geanimeerd gesprek gehad. 'O, wat lijkt jij op je Moeder', zei ze tegen mij. Dat was heel mooi om te horen. Bijna een halve eeuw was ze weduwe. Als ze daarover sprak zei ze: 'Zonder geloof was ik daar nooit doorgelopen'.

Een sterke, moedige vrouw met een warm hart. Bij haar gingen geloof en humor samen. *'Ik stuur dit jaar geen kerstkaarten. Jullie krijgen van mij een andere kaart'.*

Helena Elizabeth Somsen - Meijer, je naam staat | geschreven in de palm van Gods hand.

